

נחל'י נצח

י"ל צ"י מוסדות כרמל'ב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

ג'י"ן מסי' 787
פרשת וישב תשפ"ג

ר"ח	אחד השבת	שבת ניסח	הדלקת נרות
17:54	17:17	16:02	יחשלים
17:51	17:18	16:17	תל-אביב
17:51	17:16	16:08	חיפה
17:55	17:20	16:21	באר שבע

דבר ראש הישיבה

שמחה

"איש מצליח" לפירוש המדרש: איש קופץ ושמה • איך יכל לשמוח במצבו העגום? • נכון, זה קשה, אבל להיות בעצבות לא בא בחשבון • גם אחר התבודדות וחשבון-הנפש אסור להתעצב • צריך להמשיך לשמוח בכל הכוח

אך יוסף הצדיק לא התפתה: "ויעזוב בגדו בידה וינס ויצא החוצה", כלומר הוא עזב את ההתבודדות וראה את דמות דיוקנו של אביו, דהיינו מידת "תפארת" שהיא מדת יעקב אביו, הוא התחיל להתחזק בשמחה ולהתפאר בעצמו בנקודת היהדות שלו.

וכן בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"ד) כתוב שכדי להיכנס להיכלי התמורות ולצאת בשלום זה רק על ידי מידת השמחה. מי שזוכה להיות בשמחה גם כשהוא יורד ואינו מתרגש מהירידות, אחד כזה יכול להיכנס להיכלי התמורות. איך מחזיקים מעמד בכל הביורים? רק עם שמחה, כמו יוסף שהיה בשמחה על אף כל הנסיונות שעבר, וכך הצליח להחזיק מעמד בנסיונותיו.

לכסוף וגם לשמוח

ואת זה אנחנו צריכים לדעת, שצריכים להיות בשמחה ורק כך להתקדם מדרגה לדרגה, כי ההכמה היא לכסוף ולהשתוקק להגיע לדרגה הגבוהה ביותר – אבל לא לאבד את השמחה על אף מה שעוברים. רבי אברהם ב"ר נחמן כתב שצריכים לתפוס את החוטרא (המקל) משני הקצוות, דהיינו מצד אחד עבודת השמחה אך מצד שני עבודה של לב נשבר, וזו לשונו: "שאף על פי שכוספים ומתגעגעים לזכור את התכלית, אבל בכפלי כפלים לעומת זה צריכים להתגבר להיות בשמחה", כי ברצונות אדם צריך לכסוף להכי גבוה, ומצד שני להתגבר במידת השמחה בכל הכוח בלי לתת לעצבות לשלוט מאומה.

ומכאן אנו לומדים את גודל מעלת השמחה ואת חסרונה הגדול וסכנתה של העצבות, וכמו שכתוב בפרשת כי תבוא שהקללות מגיעות "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב". האם בגלל זה מגיע צ"ח קללות, לאדם שלא קיים את התורה בשמחה? הרי תפילין הוא הניח, שבת הוא שמר, כל המצוות עשה בהידור, מדוע עליו לקבל כל כך הרבה קללות?

אלא מתרצים על דרך הדברים שאמרנו: אם אדם לא שמח במה שיש לו והוא לא "טוב לבב", הוא גם לא יכול לקיים את המצוות. כשהוא נהיה עצוב אין לו כח לעשות שום מצוה, ובגלל שהוא לא היה בשמחה אז הוא גם לא עשה את המצוות. אם אין לנו שמחה בעבודת ה' אנחנו לא יכולים לקיים את המצוות. רק כשיש לנו שמחה יש לנו גם חשק לעשות את המצוות בחיות, בהנאה, בכל פרטיות, באהבה לקדוש ברוך הוא ובחשק גדול.

פרשה מסופר על יוסף הצדיק שסבל רבות וגלה מבית אביו ואחיו הצדיקים, עד שהגיע לבית פוטיפר, שם בעל הבית מאוד אהב אותו סמך עליו והצליח בכל דרכיו, ככתוב "ויהי ה' את יוסף, ויהי איש מצליח".

והנה כתוב במדרש שהשכינה ירדה עם יוסף למצרים, מה שבעצם גרם צער גדול ומכופל ליוסף על צער השכינה שגלתה עמו למצרים, וזאת בנוסף לצרותיו האישיות, אך בכל אופן היה "איש מצליח", ובמדרש רבה פירשו "איש מצליח" – "גבר קפוח", ופירש ה"מ"מנות כהונה": איש מקפין, כלומר צהל ושמוח ולב טוב, "מדלג על ההרים" תרגומו מקפז, וכן בפסוק "וצלחו הירדן לפני המלך" דהיינו שעברו בחפזון ובמהירות ובשמחה.

ומפרש ה"מאור ושמש", שלמרות שליוסף הצדיק היה צער גדול מגלות השכינה הקדושה, וגם צער על גלותו מבית אביו ואחיו הצדיקים – "שאין לך צרה גדולה מזו" כלשונו, בכל זאת טיכס עצות בנפשו להרחיק מלבו כל העצבות מאחר שידע שהעצבות היא מידה רעה מאוד, והסיח את דעתו מדאגתו, והיה בשמחה תמיד כדי שיוכל לעבוד את השם יתברך בשמחה ובטוב לב מרוב כל.

ומסביר, שלכן כתוב שיוסף היה אוכל ושותה ומסלסל בשער, הכל כדי שיהיה שמח וטוב לבב מרוב כל.

היצר כמעט תפס אותו

זו הדרך שיצר הרע מנסה לתפוס את כולם, ובמיוחד את הצדיקים, שאין לו כל דרך להפיל אותם אלא על ידי שתופס אותם אחרי ההתבודדות, כשהם עושים חשבון נפש ומגיעים למסקנה שהם גרומים מאוד כדרך הצדיקים שהם שפלים בעצמם, ואז היצר הרע מתלבט על המציאה ומביא את הצדיקים לעצבות ולמרה שחורה כדי שאז יוכל לתפוסם ח"ו להכשילם בעוון.

המאור ושמש אומר שזה מה שקרה ליוסף הצדיק בהמשך הימים, שהתבודד כדרך הצדיקים, כמו שכתוב "ואין איש מאנשי הבית שם בבית" כלומר שהיה במדרגה גדולה של התבודדות כאילו אין שום אחד מאנשי הבית בבית, ולאחר חשבון הנפש הגיע למסקנה שהוא כלום ואין, ואז הגיע היצר הרע וניסה להעציבו, ככתוב "ותתפשהו בבגדו" כלומר בעבירות ובבגידות שלו, ולהביא אותו לעצבות.

**המאור ושמש אומר
שזה מה שקרה
ליוסף הצדיק
בהמשך הימים,
שהתבודד כדרך
הצדיקים, ואז הגיע
היצר הרע וניסה
להעציבו...**

להזמנות: **02-6289761** / **052-7679638** | **ספרו החדש של הרב ח' שמואל שטרן שליט"א** | **שביל חדש נפתח אל הלב**

להדליק את הנרות שלנו

יש מחנכים רבים שמגדירים תלמיד עם קשיים כ"תלמיד מאתגר", ויש בכך אמירה מאוד משמעותית. הכינוי הזה מדגיש כי אין בוודאות קושי לילד, אלא הוא ילד הדורש תשומת לב ייחודית ומחשבה יצירתית בצורה בה עלינו לעבוד איתו. להבדיל ממחלה בגוף, שכשילד מעלה את החוסם יש סיבה נגיפית או ויראלית ואנו ניתן לו תרופות להורדת החום, בקושי תפקודי רגשי לא תמיד יש סיבה ידועה לעין ואין תרופה שמסוגלת לתת מענה. צריך להבין שיש כאן אתגר מיוחד של ילד הדורש הרבה מחשבה והשקעה, לפעמים הרבה מעבר לנורמה.

לפעמים תיזכר עזרה חיצונית, אך גם היא צריכה להיות בדרך של שיתוף פעולה. לא כמו מכשיר שנמסר לטכנאי לתיקון שאין שום צורך בידיעה איך בוצע התיקון ואין צורך להתערב במלאכתו של איש התיקונים, כאן המעורבות של ההורים היא הכרחית להמשך ההצלחה והטיפול בילד. התפקיד של איש המקצוע הוא להראות להורים למה הילד זקוק, על איזה חוזקות צריך להחמיא ועל אילו חולשות צריך חיזוק ועידוד, ובעבודה משותפת תגיע ההצלחה בע"ה.

דמעות של תפילה ותקווה

המציאות בשטח מוכיחה שהזורעים בדמעה ברניה יקצורו. לפעמים פירות הקצירה הם מיידית, ולפעמים הם בעוד ימים ושנים. כשהילד מרגיש את ההשקעה של ההורים והרצון להטיב איתו מתוך אהבה ומסירות, הוא מפנים זאת לתוכו והדבר נותן לו כוח להתאמץ ולהשקיע. כמו השתיל הרך שצריך טיפוח יזימוי בשביל שיצמח טוב – כך הילדים, אך השוני הגדול הוא, שאת הילדים צריך להשקות בדמעות, דמעות של תפילה ותקווה וגם דמעות של אושר.

שמעתי פעם לפרש את המשך הפסוק: "הלוך ילך ובכה נושא משך הזרע, בא יבוא ברניה נושא אלומותיו", שהוא כמין סיום על המילים "הזורעים בדמעה ברניה יקצורו". יש שני סוגי אנשים שחורשים את השדה: יש כאלה העושים זאת בבכי ובקושי, מבכים הם על מר גורלם בעבודה כל כך קשה, מעדיפים היו להתפרנס בדרך קלה יותר. לאלו תהיה התוצאה "נושא משך הזרע", הם יצליחו להוציא את מה שהשקיעו. לעומתם: "בא יבוא ברניה", אלו שזרעו והשקיעו מתוך שמחה ושירה, להם התוצאה תהיה "נושא אלומותיו" בשפע רב...

נתפלל ונבקש לאור הנרות שנהיה בבחינת "בא יבוא ברניה", שנשקיע ונתמסר מתוך שמחה, ונגיע לתוצאות בבחינת "נושא אלומותיו" ברוב נחת דקדושה.

התקרב ימי החנוכה הקדושים והדלקת הנרות האישית של כל יהודי ברגש ובהתעוררות, זה הזמן לחפש את השמן המובחר ואת הפתילות המהודרות בהם נדליק את הנרות. בדברים אלו אנו מכוונים אל הילדים היקרים, נר ה' נשמת אדם, שקבלנו מתנת אלוקים על מנת להאיר ולרומם אותם בגוף ובנפש, ברוח ובגשם, עד שתהא שלהבת עולה מאליה ונזכה ברבות הימים לראותם צועדים לתפארת כרם בית ה' צבקות למהדרין מן המהדרין.

ידוע שצדיקים היו טורחים בעצמם בהכנת השמן והפתילות למרות שבוודאי היו להם שמשים וגבאים שיכינו עבורם. ההתעסקות במצווה הינה קדושה אף יותר מעצם המצווה, כמובא בספרי חסידות. חינוך הילדים היא לא רק אמצעי להביאם לתורה ולמצוות אלא גם מטרה קדושה בפני עצמה. כל מחשבה דיבור או מעשה שעשינו עבורם, חשוב ומקובל לפני הקב"ה.

לא כמו טכנאי חשמל

בדיוק כמו בהדלקת הנרות, למרות שהכנו את הנר והשמן והפתילה כמו שצריך, לפעמים מסיבה שאינה ברורה לאחר כמה שניות האש מתחילה לרדת והיא מתקטנת ואף נכבית. כשנחפש את הסיבה לתופעה ונחליף

את הפתילה והשמן – הנר ידלק ויאיר יפה. כך גם בחינוך הנשמות הטהורות: יש לפעמים דעיכה, לפעמים האור קופצני ומרעיש, אך אם נסתכל ונשים לב – נצליח להחליף ולתקן את הנקודה הבעייתית והילד ימשיך להאיר.

כשיש חנוכייה עם נרות שהוכנו מאותם חומרים, וחלקם מאירים כראוי וחלק כבויים, זה יותר מתמיהה: מה נשתנו אלו מאלו? אך תופעה זו קיימת גם קיימת בבתי רבים, גם בחנוכה עם הנרות וגם בשאר ימות השנה עם הילדים.

יש ילדים שיש להם תמיד אור על הפנים, רצון ללמוד וחשק להתפלל. אך ישנם לידים באותו בית ובאותה סביבה שאינם כך, קשה להם ללמוד ולקיים מצוות, הם כבויים ואין להורים שום הסבר על התופעה. הם משקיעים אותו הדבר בכל ילדיהם, אך השוני ביניהם גדול ובולט. הגמרא בתחילת מסכת פסחים שואלת את השאלה הזו על הפסוק "הללוהו כל כוכבי אור": אלא מעתה כוכבים המאירים הוא דבעו שבוחי ושאינם מאירים לא בעו שבוחי? האם כוכבים שאינם מאירים לא צריכים לשבח את ה'?

לא כמו מכשיר שנמסר לטכנאי לתיקון שאין צורך להתערב במלאכתו של איש התיקונים, כאן המעורבות של ההורים היא הכרחית...

מוקד המבצעים
למטטרפים חדשים:
02-623-1218

רבי נחמן יעניק לך ולילדים שלך, חוזק נפשי והעצמה...

יורד לרמה שלו

לאנשים נמוכים ושפלים, כדי שיעלה אותם ויקרב אותם לקדושה.

...

השבוע אנחנו שומעים בפרשה על יוסף הצדיק שכשמו כן הוא, מוסיף והולך. הוא פונה אל כל הנפשות החבוטות, בני השפחות, בני בלהה וזלפה שאפשר לרמוז בשמותיהם שהם בני הבלהות והזלעפות. לא חלילה בני בלהה וזלפה השבטים הקדושים; אנחנו רק מנסים ללמוד משמותיהם איך צריך להתנהג עם אנשים בדרונו [שלפעמים הם אנחנו] שמבוהלים אחרי יצר הרע ואחוזים ממנו פחד זלעפות, ויוסף הצדיק האמיתי פונה אלינו ברחמים, יורד לדרגה שלנו כדי להעלות אותנו, ולפעמים אף מדבר איתנו ומשחק עמנו ברמתנו הרדודה כמו שכתוב "והוא נער את בני בלהה" ומסביר רש"י שהיה עושה מעשה נערוות.

הצדיקים הגדולים לא מוותרים עלינו! הם רואים אותנו בגריעותנו, עד כדי שלפעמים קשה להם לשאת: כמה אתם יורדים ומדביקים לארץ נפשכם! ובכל זאת הם משתדלים להשפיע את האור האלוקי גם לתוך גיא צלמוות, הרבה למטה מעשרה טפחים, כדי לרפא אותנו ולהוציא שאותנו מטיט היוון בו אנו שקועים.

זו פרייווילגיה מיוחדת לאנשים במצבנו. אדם נורמלי שרוצה להתקרב למושל או למלך צריך להכין את עצמו, להוריד את הבגדים המלוכלכים, להתלבש, להתכונן כמו שצריך ולרוץ עד ביתו של המלך כדי שהמלך יואיל בטובו להסתכל עליו. אבל יש חולים מסכנים שמיטתם מטונפת ומלוכלכת, וכשהמלך שומע על מצבם נכמרים רחמי והוא יוצא אל ביתו הקט והחשוך של החולה כדי להאיר את פניו.

זהו חנוכה!

(ליקוטי הלכות השכמת הבוקר ד)

כאדם הגיע לשמאי הזקן זיע"א והתחיל לדבר שטויות, שמאי הקפיד עליו. מגיע גוי ורוצה שילמדו אותו את כל התורה על רגל אחת, שיגירו אותו ויעשוהו כהן גדול, שילמדו אותו רק תורה שבכתב ולא תורה שבעל פה... הוא דוחף אותם עם מקל מכל המדרגות.

כששמאי נפגש עם חוטא, עם יהודי ששקוע בבזיון ובטינוף של עבירות עוונות, הוא מרחיק אותו, לא יכול לסבול את הריח הנורא של עוונותיו.

מגיע חנוכה, בכל יום הנס גדול יותר ויותר, האור מוסיף והולך ומתרבה, ובית שמאי דואגים: כתוב בתורה שכשיש אור מדי גדול, כמו זה של ימי בראשית, צריך להסתיר אותו כדי שהרשעים לא יהנו ממנו ויקלקלוהו חלילה. מה עושים עם האורות הגדולים של חנוכה שלא יגיעו לרשעים?

אין ברירה, סבורים בית שמאי: חייבים שהצדיקים יעלימו בכל יום את האור יותר ויותר, "פוחת והולך", כדי שהרשעים המטונפים לא יגעו באור הגדול הזה.

...

אבל כשהגרים מגיעים להלל הוא רואה את גודל ריחוקם וטיפשותם, ואדרבה: לכן הוא מרחם עליהם, מקרב אותם ברחמים ומשפיע עליהם עד שמצליח להכניס אותם תחת כנפי השכינה.

כשבית הלל רואים אור שגודל והולך הם מבינים שנוצרת כאן הזדמנות נדירה להאיר את האור למקומות עמוקים, נמוכים וחשוכים יותר. ככל שהאור גדול יותר הוא יכול לרדת יותר למטה, בדיוק כמו שרופא גדול יותר יכול לרפא חולה קשה יותר וכמו שרבי גדול יותר יכול להעלות אנשים נמוכים יותר.

גם הם מודים שאסור שאור גדול יתפשט כפי שהוא למקומות מלוכלכים, אך בחכמתם הגדולה הם יודעים לצמצם את ההארה כדי שיוכל להאיר גם

לצעירי הצאן

יַעֲזֹב בְּיָדוֹתָיו בִּידָה - וַיֵּנֶס

זו הדרך שיצר הרע מנסה לתפס את כלם, ובמיוחד את הצדיקים, שאין לו כל דרך להפיל אותם אלא על ידי שחופס אותם אחרי ההתבודדות, כשהם עושים חשבון נפש ומגיעים למסקנה שהם גרושים מאוד, ואז היצר הרע מתלבש על המציאה ומביא אותם לעצבות ולמרה שחרה...

מתוך מאמר ראש הישיבה

הכסף עלי

17 שנים לפטירת הרב שמואל דרזי זצ"ל • שב"ק כ"ג כסלו תשפ"ג - כ"ג כסלו תשס"ז

עברו חודשים מספר והבחור מגיע כשכולו מרוגש אל הרב חודר ומראה לו בגאווה את תעודת ה"שוחט" שקיבל מאחד מגדולי רבני בני ברק. הרב חודר שמח עמו, וביותר שמח על מאוד עינוי וברק אישוניו שחזרו לנצנץ.

• • •

קיווה הרב חודר לא לראות את פינחס שוב, אך התקווה התבדתה. שוב העיניים הכבויות והמבט המיואש, שוב הדיבורים על הליכה ללשכת הגיוס, והרב חודר כבר יודע מה לעשות. הוא מרים טלפון לרב דרזי, שאומר לו: "קח אותנו ללימודי מילה, שיהיה מוהל מוסמך. אני רואה שעדיין חסרה לו תחושת סיפוק, אני מקווה מאוד שהלימוד יגביה אותו ויחזיר אותו למסלול". גם הפעם הסכום הנדרש גבוה ומשמעותי, אך הרב דרזי מבחיר כי כל התשלום עליו. מה הם כמה אלפי שקלים אל מול הצלת נפש יהודית מנפילה?

כעבור חודשים ספורים הבחור עוטר בתעודת מוהל בנוסף לתעודת השחיטה, ואביו מספר כי ממש לא היה ניתן להכיר אותו, כולו התמלא חיות ואף חשק ללמוד תורה נוסף לו.

לא עבר זמן רב עד שהבחור התארס עם נערה איכותית מסמינר "אור החיים" והקים בית על אדני התורה. פירות אינסופיים ונצחיים, הכל בזכות השקעה כספית ומחשבתית של צדיק אמיתי בראותו יהודי בסיכון רחני.

(מקור: הספדו של הרב חודר על הגר"ש דרזי)

שוב מצא פינחס את עצמו יושב מול הגמרא כשדמעות עיניו זולגות בטור רטוב. היום הוא דוקא ניסה ללמוד: הוא קם מוקדם, התפלל ברצינות בישיבה, ואחר ארוחת בוקר בחדר האוכל נכנס לסדרה' בתקווה שילמד כמו בימים הטובים, אך שוב הזכרונות השתלטו על מוחו. איך בכלל הגעתי לחשוב על אמא שלי ע"ה? מאיפה זה נכנס לדברי רב יהודה בשם רבי יוחנן? אין לדעת.

כעבור מחצית השעה של נסיונות עקרים קם פינחס כשהוא מנסה להסתיר את עיניו האדומות וחוזר לחדרו בפנימייה. שעה ארוכה ספגה הכרית את דמעותיו החמות ולאט לאט התגבשה החלטה בליבו השבור: זהו, אין תכלית בשהות הממושכת והמענה בישיבה. אני חייב לצאת מפה, להשקיע את הראש בדברים משחררים, אולי להתגייס לצבא, לעשות משהו.

• • •

הרב הרצל חודר סיים את תפילתו וקיפל את תפיליו כשהבחין בבחור עצוב ונבוך עומד מהצד ומחכה שייגש אליו. "אתה מחכה לי?" שאל הרב חודר בעדינות. הבחור הנהן בבושה. "הרב דרזי שלח אותי אליך".

שתיקה השתררה, הרב חודר המתין שהבחור יסביר איזה סוג עזרה הוא צריך, והבחור אומר בסערה: "נשבר לי מהלימוד, אינני מסוגל יותר, אני רוצה לעזוב את הישיבה ולהתגייס".

הרב חודר הסתיר את הרעד שחלף בגופו לשמע הדברים המצערם, והורה לו להיכנס לחדרו ולהמתין מעט על כוס משקה חם.

בתוך כך הוא טלפן לרבו הרב שמואל דרזי, לשאול על מה ולמה שלחו אליו לירושלים ומה עליו לעשות עמו, והרב דרזי השיב בפשטות: "אני רואה שאין לך סיפוק וזה גורר אותו למחוזות ממש לא רצויים. תדאג שילמד את מקצוע השחיטה על בוריו, אני מניח שכאשר ירגיש שיש לו מקצוע מכובד ביד יעופפו הפרפרים מראשו והוא ימשיך להיות ירא שמים כפי שהיה עד היום. וכמובן" הוסיף הרב דרזי, "אני אשלם את הכל. כל זה בתנאי אחד: שאף אחד, כולל פינחס עצמו, לא ידע מי שילם!".

הרב חודר קרא לפינחס, ובישר לו שבימים הקרובים הוא הולך למשחטות לראות כיצד נראית עבודתו של שוחט, ולאחר מכן ישב אצל שוחט מוסמך שילמד אותו את כל הדינים המסובכים הנצרכים.

כעבור תקופה קצרה לא היה ניתן להכיר את פני הבחור. כרינתו, שהתרגלה לספוג דמעות אכזבה וגעגועים לאמא היקרה ע"ה, החלה לקבל אותו מותש ומלא סיפוק, ובשניות הבודדות עד שנדרס דמיין את אמו מלאת אושר ושמחה על כי טוב לו לבנה בזה העולם.

אף מילה לאף אחד. המקובל רבי שמואל דרזי

הרב שמואל דרזי זצ"ל

נולד: תרפ"ג, בבגד שבבירוק.

ארץ חמדה: כבן 28 עלה ארצה דרך אירן.

בחייהם ובמותם: למד בחברותא עם הרב יצחק כדורי במשך למעלה מעשרים שנה. הם נפטרו בהפרש של חודש ונקברו בסמיכות.

תורת הנסתר: הקים את ישיבת "ניו ברמה" ללימוד הקבלה ועמד בראשה.

זחני לגדל: מפורסם בנו הג"ר יצחק דרזי, בעל "שבות יצחק" ותלמידו המובהק של הגר"ש אלישיב.

נפטר: כבן 84.

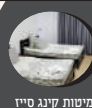
היה רגיל לומר שהנוצרים הם מקור הטומאה בדורנו. כשבנה בית יתומים הזמין את השייח דווקא מאיטליה כדי להחליש את הטומאה, וכשהתחילו לבנות בו מת האפיפיור. הרב הורה להמשיך לבנות, ולאחר חודש מת גם מחליפו...

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הצינור!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפואר

ארוחת כיד המלך

הכי קרוב לצינור

LANDAU

לנדאו - הבית שלכם באומן

שאלה:

האם בימי החנוכה יש מצוות שמחה כמו במועדים?

משתיק אותם, מאחר וחז"ל אסרו את הימים האלו בהספד ונכלל בזה כל דבר המביא לידי צער. וכעין זה אמר הגר"ח זוננפלד (ביצחק יקרא על משנ"ב סי' תר"ע). ובשו"ת "שבט הקהתי" (ח"א סי' רא) הביא מהגר"ש אלישיב שאסור לשמוע הספד מוקלט בחנוכה, מאחר ואסור לשמוע דברים רעים. אמנם הגר"ז אויערבאך התיר לשמוע הספד מוקלט, מאחר וההספד שלאחר זמן אינו מעורר לבכי אלא מחזק לעבודת ה' (הגר"א נבנצל, ירושלים במועדי פסח עמוד שמו).

ובילקוט יוסף (חנוכה סי' ת"ע ס"ה ע"ג נו, סוכה סי' תרכ"ב ע"ב ע"ג) הביא את דברי הגר"ז מסלנט ועוד, וכתב שאינו מוכרח לדינא שיש חיוב שמחה ואיסור לספר דבר של צער בחנוכה, ולהלכה אין נראה שיש בכך איסור מעיקר הדין.

עוד כתבו הפוסקים (משנ"ב סי' תקט"ב ס"ג ובהערות "דרשו" שם) שאסור בחנוכה [ובשבת ויו"ט] להימנע מלאכול בשר וכד' כדי להסתגף, גם למי שנוהג כך כל ימות החול.

אחר כל הדיונים, כחסידים ותלמידי רבינו הק' אנו יודעים שבכל יום ויום מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד!

תשובה: יש אומרים שיש חיוב שמחה בחנוכה, ויש אוסרים לספר דברים רעים ומצערים.

הרחב דבר: הרמב"ם כותב (הל' חנוכה פ"ג ה"ג): "שהתקינו חכמים שפארות הדור שיהיו שמונת הימים האלו... ומי שמחה וְהַלֵּל". ומבואר שהימים נקבעו לימי שמחה (וכן מבואר בעוד לשונות הראשונים, וכן פסק בשו"ת מהרש"ל סי' פה. אמנם הגר"ז מבריק פירש את הרמב"ם שלא כפשוטו).

מאידך, ב"שולחן ערוך" (סי' תר"ע ס"ב) נאמר ש"רבי הִסְעִדוֹת שְׂמֵרָבִים בָּהֶם הֵם סְעֻדוֹת הַרְשׁוֹת, שְׁלֹא קִבְעוּם לְמִשְׁתֵּה וְשִׂמְחָה". מעתה זו סתירה: האם יש חובה הלכתית לשמוח בחנוכה או שמא לא?

והנה הרבה מהמחברים עמדו ליישב את הסתירה, אך כאן רק נביא חלק מדברי הפוסקים שכתבו למעשה, האם חובה לשמוח בחנוכה כמו במועדים.

ב"סדר היום" (להקדמון ר"מ בן מכיר) כתוב ש"בימי החנוכה אין להתעצב בהם כי אם להראות ששון ושמחה". וכן אמר הגר"ש אלישיב (שבות יצחק חנוכה פ"ד) שמצווה להיות בשמחה בחנוכה, אך לא דווקא על ידי אכילת בשר וכד'.

בהרבה ספרים מובא, שכאשר היו מזכירים בחנוכה לפני רבי יוסף זונדל מסלנט דברים של צער היה

ניצוץ לשבת

מתוך גליץ 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

הדס ריחני ביער

את המכתב בכתבו, כי בנכר דומה היא להדס ריחני, המצוי ביער, ואין איש שישעה אליו להתבשם מניחוחו.

מגודל ענוותנותה לא נעמו לשרה כלל השבחים הרבים המורעפים על ראשה, ודווקא מלב אביה הקדוש והטהור, אותו היא העריכה כל כך וידעה את גודל קדושתו. שרה פרצה בבכי מר בקוראה את מכתב אביה. החסידים נדהמו כאשר

פנתה ואמרה להם: "הראיתם? אבא רואה כי מצווה אני כל-כך בשפל המדרגה עד שנאלץ הוא לשבחני כדי לעודדני ולחזקני..."

הצדקת מרת שרה נפטרה בצעירותה בכ"ז כסלו תקצ"ב [היארציית יחול ביום רביעי בשבוע הבא]. "ויהיו שני חיי שרה ארבעים ושנים שנה, כולם שווים לטובה". (מגזין 'ניצוצות' כסלו תשע"ה)

"יצונוה החכמנית המהוללה"... האוהל על קברה בקרמנצ'וג

רבינו הק' העריך מאוד את בתו החשובה שרה. מכתבים מועטים נשארו בידינו מריבנו, ושניים מאלו נשלחו אל בתו שרה.

מהתבטאויותיו של רבינו ומן הכינויים בהם הוא מכנה אותה, עומדים אנו על רום מעלתה וגודל ערכה בעיניו. רבינו מכנה אותה: "בתי יידיתי, הצנועה

החכמנית, המהוללה הישרה, מרת שרה תחיה...". במכתב שכתב רבינו אל מחותנו הצדיק ר' לייב, חמיה של שרה, כותב רבינו: "מבקש אני כי ישגיחו היטב על בריאותה של בתי, כי נפשי קשוורה בנפשך".

פעם אחת כתב רבינו לבתו, כי משתוקק הוא שתהיה סמוכה על שולחנו תמיד, שיוכל לשוחח עמה בכל עת ולשמוע מפיה דברי חכמה ויראה. רבינו מסיים

פתגם השבוע

מן הראוי

שילדך יעמוד לידך בשעת התפילה

מתוך הספר 'פיקודין משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שמרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד לפרטים: 054-8475902

מסירות נפש שנמשכה עד הנוכה

במכתבו מפרשת וישב תרפ"ז, מספר רבי אהרן לייב ציגלמן: "ר' זי שא ור' בעריש תיכף אחר ראש-השנה, כמו שני ימים, נסעו לביתם דרך ווארשא, והנם נמצאים בלודז' במקומם הידוע להם ועוסקים בעבודתם" (רינת ציון, מכתב טו)

החסיד ר' שמואל הורביץ, בנסיעתו בשנת תרפ"ט מארץ ישראל לאומן דרך פולין, הגיע לעיר לודז' לקראת חנוכה ושם פגש בר' זושא וחברו ר' בעריש, וכך הוא כותב: "זשם התחיל אז צמיחת הישועה לנסיעה לאומן, כי שם נפגשתי בהיחבא עם ר' בעריש ור' זושא נ"י והתחלתי לטכס עצה על הנסיעה לאומן" (ימי שמואל, פרק קצב) "כי הר' בעריש הנזכר לעיל וחברו ר' זושא, למרות האיסור החמור שהיה שלא לגנוב את הגבול, הם היו

היו אלה ימים מסוכנים ביותר עבור העולם כולו. איש לא ניסה לחצות את הגבול בלא היתר, דבר שהיה עלול להיגמר באסון. אך עבור חסידי ברסלב היתה זאת עוד מניעה בדרך אל היעד הנכסף: ציון רבינו הקדוש. רבי זושא צרטנר הי"ד ידע שהסיכויים להגיע קלושים, אך פעם אחר פעם יצא לדרך ארוכה שנמשכה עד לחג החנוכה.

הגבולות נסגרו

רבי זושא צרטנר הי"ד נולד בפולין לאביו רבי יוסף מאיר, מגזע השי"ן. בצעירותו התקרר יחד עם אחיו רבי לייבל ורבי שמחה-בונים ועוד מבני משפחתו, לחסידות ברסלב שאורה החל לזרוח בעיר לובלין. הם נסעו פעמים רבות לאומן, גם לאחר שנסגרו הגבולות בין פולין ורוסיה.

היה זה באחת הפעמים, כאשר ר' זושא ואחיו ר' לייבל ניסו להבריח את הגבול חזרה מרוסיה לפולין. במהלכה של ההברחה שוטרי משמר הגבול הבחינו בהם, וברגע אחד הם נפלו לידיהם האכזריות.

האחים נלקחו למעצר כשלמעשה אין להם שום דרך לדעת מתי יצאו משם ואם בכלל. בחלוף שעה ארכה של מתח הם התבקשו לצאת מהחדר ונלקחו לחדר החקירות. אחי מספר שאלות, כאשר הסבירו שהם אינם מורגלים אלא אך ורק רצו להגיע

נסיעות בכל מחיר. חסידי ברסלב באומן מיד נפילת מסך הברזל

לציון רבי נחמן שבעיר אומן, בקשה המשטרה לברר האם יש להם ידיד או מכר היכול למסור פרטים עליהם והם מסרו את שמו של רבי לוי יצחק בנדר.

בחלוף זמן לא רב הגיע שוטר לחדרם ולתדהמתם הודיע להם כי הם משוחררים, בשמחה יצאו האחים וכאשר פגשו את ר' לוי יצחק התברר להם שכאשר נשאל על ידי השופט מה דעתו על שני אנשים אלו הוא ענה:

"הם כה פרושים מהוויות העולם הזה, שאינם יודעים כלל ממה המושג גבול", ובזכות זה הם שוחררו...

פגישה בימי החנוכה

ר' לייבל צרטנר נשאר ברבות הזמן לדור באומן. ר' זושא, יחד עם חברו ר' בעריש לינטשיצ'ר (על שם עיר מוצאו לינטשיץ), שניהם מהעיר לודז' שבפולין, נהגו לצאת יחד מדי שנה לקראת ראש-השנה לעבר הגבול, כדי לזכות להיות בקיבוץ הקדוש באומן סמוך ונראה לציון רבינו, ופעמים רבות הצליחו להגיע לאומן.

הרבה פעמים נתפסו...

החסיד ר' בייך רובינזון כותב בזיכרונותיו: "היו בין אנשי שלומינו שני אנשים מעיר לודז', בשמם: בעריש לינשיצער, והשני זושא צרטנר, ה' ינקום דמם, הם זכו שנסעו כמעט בכל שנה והגיעו לאומן על ראש השנה, ובאו בחזרה גם כן.

"הרבה פעמים נתפסו על הגבול, אבל נשתחררו על פי נס. אבל בפעם האחרונה שמענו מהם לא בשורות טובות, על ידי מי – אין ידוע בבירור, אבל זאת היה גלוי, שלא נשארו בחיים, ה' ינקום דמם".

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

מוקד הזמנות: 1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטון שליט"א אצלכם בבית

